

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 10.4.2007
KOM(2007) 167 endelig

**BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET
OG EUROPA-PARLAMENTET**

**OM OVERVÅGNINGEN AF MEDLEMSSTATERNES GENNEMFØRELSE AF DEN
FÆLLES FISKERIPOLITIK 2003-2005**

{SEK(2007) 425}

1. INDLEDNING

I henhold til artikel 27 i Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002¹ skal Kommissionen hvert tredje år udarbejde en evalueringsrapport, som forelægges for Europa-Parlamentet og Rådet, om den kontrol, den har foretaget, og om medlemsstaternes anvendelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik (FFP). Desuden skal Kommissionen i medfør af artikel 35 i Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993² (i det følgende benævnt kontrolforordningen) hvert tredje år udarbejde en evalueringsrapport om forordningens anvendelse på grundlag af medlemsstaternes indberetninger.

Denne rapport opfylder disse forpligtelser og er den første, der er vedtaget siden reformen af FFP i 2002. Den omfatter perioden fra 2003 til 2005. Spørgsmål omkring sanktioner og alvorlige overtrædelser er ikke behandlet tilbundsående i rapporten, da de behandles særskilt i Kommissionens meddelelser om adfærd, der var alvorlige overtrædelser af den fælles fiskeripolitikens regler i 2003³ og 2004⁴.

2. KOMMISSIONENS INSPEKTIONSPROGRAMMER 2003-2005

Disse programmer fokuserede på de mest omtålelige aspekter, der var blevet fastlagt som højrisikoområder, hvad angår manglende overensstemmelse. Det drejer sig bl.a. om:

- (1) Bestande omfattende af regionale genoprettelses- og forvaltningsplaner, såsom torsk, kulmule, tun, pelagiske fisk og hellefisk.
- (2) Horisontale kontrolspørgsmål, såsom satellitovervågning, tredjelandes fartøjers aktiviteter og afsætning.

Alle programmer indebar en række besøg i medlemsstaterne, nogle uden forvarsel, og de blev fulgt op af detaljerede analyser af de oplysninger, der var modtaget direkte og fra andre kilder. I nogle tilfælde havde inspektionsholdet fjernadgang til medlemsstaternes fiskerikontrol databaser.

Omfanget af Kommissionens inspektørers kontrol begrænses af det personale, der står til rådighed og inspektørernes retlige beføjelser. Kommissionens inspektører kan foretage inspektion af fartøjer og hos virksomheder og har adgang til alle relevante oplysninger. De opererer normalt i marken ved at observere de nationale inspektører, der udfører deres arbejde, og på denne måde kan de vurdere de kompetente myndigheders gennemførelse i praksis af medlemsstaternes kontrolforanstaltninger.

¹ EUT L 358 af 31.12.2002, s. 59.

² EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1967/2006 (EUT L 409 af 30.12.2006, s. 11).

³ KOM(2005) 207 af 30.5.2005.

⁴ KOM(2006) 387 af 14.7.2006.

2.1. Genoprettelsesplanen for torsk i Nordsøen og i de vestlige farvande

Ved udgangen af 2004 havde alle medlemsstater indført en administrativ ordning til begrænsning af fiskeriindsatsen. Generelt var ordningerne for tildeling og overførsel af dage betydeligt mere avancerede end de kontrolforanstaltninger, der var indført i landingshavnene. Følgende specifikke aspekter blev konstateret i alle medlemsstater under inspektionerne:

- Der manglede en strategi til at sikre overensstemmelse med fiskerireduktionsindsatsen.
- Oplysninger fra fartøjsovervågningssystemet blev ikke brugt effektivt til at krydskontrollere varslinger om landinger og fiskeriindsats, der var opført i fartøjers logbøger.
- Bifangstreglerne, der i nogle tilfælde tilladte et større antal havdage, blev ikke kontrolleret systematisk.
- Medlemsstaterne håndhævede ikke korrekt den reducerede tolerancemargen på 8 % for fangstskøn i logbogen.

Konklusion: Genopretningsplanen for torsk blev gennemført således, at den forårsagede mindst mulig indgreb i fiskeriet. Ordningens virkninger blev yderligere reduceret af de upålidelige fangstdata, der opstod ved fejlrapporteringer.

2.2. Genopretningsplanen for den nordlige kulmule

Kontrolforanstaltninger – De fleste medlemsstater havde ordninger for udpegede havne og varsling af landinger, der var specifikke for planen. Begge blev anset som vigtige værktøjer til at målrette inspektioner. Mange medlemsstater havde imidlertid vanskeligheder med at håndhæve den reducerede tolerancemargen for fangstskøn i EF-logbogen.

Rapportering af fangst – En stor andel af kulmulefangster transporteres fra landing i en medlemsstat til afsætning i en anden. Medlemsstaterne havde ikke stillet krav om at veje kulmulen inden transporten, og som resultat heraf var der ingen garanti for, at dataene i landingsopgørelserne var nøjagtige. Manglen på nogle af de grundlæggende retlige fangstregistreringsdokumenter i nogle medlemsstater (logbøger, landingsopgørelser, transportdokumenter og salgsfakturaer) forhindrede effektive krydstjek og effektiv validering af landingsdata.

Tekniske foranstaltninger – Tekniske foranstaltninger kontrolleres i de fleste medlemsstater normalt på havet. Ved de to inspektioner, der blev udført på havet, resulterede en dårlig inspektionsstrategi og mangel på sanktioner i en generel mangel på effektiv kontrol. Mangelen på effektiv kontrol af landinger af undermålskulmuler i adskillige medlemsstater er stadig et alvorligt problem.

Konklusion: En mangel på koordineret kontrol af international transport af kulmule kombineret med dårlig registrering af fangst og landing af undermålsfisk gjorde genopretningsplanen for den nordlige kulmule mindre effektiv.

2.3. Genopretningsplanen for sydlig kulmule og jomfruhummer

Forvaltning af fiskeriindsatsen – Da 2005 var det første år i gennemførelsen af genopretningsforanstaltningerne for sydlig kulmule og jomfruhummer, var det vanskeligt at vurdere foranstaltningernes virkninger for reduktionen af fiskeriindsatsen. I Spanien var det maksimale antal havdage det samme som under den tidligere nationale lovgivning.

Specifikke kontrolforanstaltninger – De to berørte medlemsstater havde problemer med at håndhæve den reducerede tolerancemargen for fangstskøn i logbogen. Det var lykkedes Portugal at indføre den særlige fiskeritilladelse og at kræve, at fangster vejes inden transport.

Fangstregistrering – Mangel på tilstrækkelige inspektioner og krydskontrol mellem fangstregistreringsdokumenter og overvågningsdata underminerede fangstdataenes pålidelighed.

Konklusion: Planens virkninger var begrænsede, da den egentlig kun vedrørte 250 af i alt 11 000 fartøjer, der fisker sydlig kulmule. De menneskelige ressourcer afsat til kontrol af planen var imidlertid ikke tilstrækkelige. Landing af undermålsfisk, herunder kulmule, reducerede virkningerne af genopretningsplanen.

2.4. Tekniske overgangskontrolforanstaltninger for torsk i Østersøen

Analysen af fangstregistreringsdokumenter afslørede væsentlige svagheder i fangstindberetningerne. De registre, som Kommissionens inspektører analyserede, viste en indberetning af for lave fangster på generelt 23 % i logbøgerne. De konstaterede gennemsnit i de enkelte medlemsstater lå på mellem 8 % og 49 %.

Landing og afsætning af fisk i Østersøområdet er baseret på direkte salg og transport til andre markeder. Der er hverken procedurer eller infrastrukturer til systematisk at sortere og veje fangster ved landingsstedet. Fartøjer anløber havn og lander fisk direkte, alt efter markedsefterspørgslen, og i mange tilfælde transporteres de landede fangster straks videre til køberens virksomheder eller til en auktion i en anden medlemsstat.

Hvor landingsinspektioner resulterede i afsløring af formodede overtrædelser, underminerede de langvarige sanktionsprocedurer, som konstateredes i mange medlemsstater, mangelen på øjeblikkelig håndhævelse og det lave sanktionsniveau inspektionernes troværdighed og effektivitet.

Konklusion: Mangelen på kontrol i Østersøen underminerede i alvorlig grad fangstregistreringssystemet, hvilket fik fiskere til at registrere lavere fangster og derved forhindre en væsentlig reduktion i fiskeridødeligheden.

2.5. Sorteringsvindue i Bacoma-trawl i Østersøen

Alle de medlemsstater, der blev besøgt under planen, havde gennemført Bacoma-foranstaltningerne, og det kunne ses, at der var bedre resultater med denne foranstaltning end den første variant, der blev indført i 2002. Der blev desuden gennemført adskillige udvekslinger af inspektører eller fælles inspektioner mellem

forskellige medlemsstater, der viste kontinuitet i forvaltningsplanerne for torsk i Østersøen, der har været i gang siden 2001.

Konklusion: Sorteringsvindue i Bacoma-trawl, som både fiskere og kontrolmyndigheder har accepteret, er blevet håndhævet med godt resultat.

2.6. Stærkt vandrende fiskearter

Inspektioner i 2003 konkluderede, at der rent faktisk ikke fandtes noget registreringssystem for tun i medlemsstaterne.

Der blev derfor foretaget en yderligere vurdering af de forvaltningsforanstaltninger, der var gennemført for tunfiskeri, og anvendelsen af de nye regler om opdræt i bure og deres minimumsstørrelse. Dette bekræftede det fortsatte behov for forbedringer i fangstregistreringssystemerne, navnlig nøjagtigheden af logbøger og landingsindberetningstal, og afslørede, at fiskefartøjernes bevægelser ikke blev overvåget systematisk.

Inspektioner i Frankrig, Italien, Spanien og Grækenland bekræftede, at der i adskillige medlemsstater stadig anvendes de forbudte drivgarn.

2.7. Regionale fiskeriforvaltningsorganisationer

NAFO – Kommissionen opretholdt et inspektionsfartøj i Den Nordvestatlantiske Fiskeriforvaltningsorganisation (NAFO) regulerede område i omkring 10 af årets måneder. Fra 2004 begyndte ansvaret for inspektion og udsendelse af observatører at blive overført fra Kommissionen til medlemsstaterne, selv om Kommissionens inspektionsfartøj fortsat blev anvendt som en støtteplatform. Kommissionen koordinerede desuden andre medlemsstaters inspektionsfartøjers aktiviteter, og dens inspektører deltog i landingsinspektioner.

Kommissionens inspektørers tilstedeværelse på havet i hellefiskfiskeriet gjorde det muligt direkte at samle aktuelle fangstdata, der efter analyse afslørede uoverensstemmelser i fangstregistreringssystemet hos en af de berørte medlemsstater. Efter drøftelser mellem Kommissionen og den berørte medlemsstat blev fiskeriet indstillet af denne medlemsstat.

NEAFC – Kommissionen koordinerede medlemsstaternes patruljefartøjers inspektion på havet i Den Nordøstatlantiske Fiskerikommission (NEAFC) regulerede område. Kommissionen koordinerede ligeledes forøgelsen af inspektioner i havne af fartøjer, der fisker i det regulerede NEAFC-område, og rettede især opmærksomheden mod de fartøjer, der udfører ulovlige, urapporterede og uregulerede aktiviteter (på engelsk forkortet IUU) efter offentliggørelsen af NEAFC's liste over sådanne fartøjer i Fællesskabets TAC og kvoteforordning for 2005.

2.8. Tredjelandes fiskefartøjer

Som svar på den stigende import af fisk fra tredjelandes fangstfartøjer, enten direkte eller efter omskibning til havs, og bekymringer hvad angår den rolle, som spilles af fartøjer, der udfører IUU-aktiviteter, foretog Kommissionens inspektører 12 inspektioner for at vurdere overensstemmelsen i Fællesskabets havne med den gældende fiskerikontrolordning.

I de fleste medlemsstater blev sådanne leverancer af ikke EU-fiskevarer betragtet som import, og som sådan kontrolleret af told- og veterinærmyndighederne. Følgelig blev fiskeriovervågningsforpligtelserne enten ignoreret eller udført ganske vilkårligt. De fleste af medlemsstaternes fiskerimyndigheder var ikke bekendt med omfanget af fisk fra tredjelandes fangstfartøjer, der blev landet i deres egne havne. Der blev fundet nogle beviser på fisk, der var kommet fra IUU-listens fartøjer, eller fra fartøjer uden tilladelse fra Kommissionens Generaldirektorat for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse.

Efter en række inspektioner anerkendte et betydeligt antal medlemsstater forholdene og begyndte at træffe foranstaltninger til at overholde alle fiskerikrav for tredjelandes fiskefartøjer.

2.9. Vejningsprocedurer for pelagiske bestande

I forbindelse med aftalerne mellem EU og Norge og Færøerne blev der nedsat en arbejdsgruppe for pelagiske bestande. Denne gruppe anbefalede en række foranstaltninger til at forbedre vejningen og inspektionen af landinger af pelagiske fisk, der blev indarbejdet i fællesskabslovgivningen i forbindelse med de årlige kvoteforordninger for 2003-2005.

Kommissionens inspektører gennemførte inspektioner i både de berørte medlemsstater og tredjelande. De konstaterede, at den oprindelige overholdelse af reglerne i bedste fald var spredt forekommende, idet nogle lande anvendte nominel vægt, og at selve reglerne ofte var misforstået. Der blev dog konstateret væsentlige forbedringer i de berørte medlemsstater hen imod planens afslutning. Særlig bemærkelsesværdig var de irske og britiske myndigheders håndhævelsesaktion vedrørende den formodede systematiske fejlrapportering af fangster over en lang periode. Aftalen med Norge og Færøerne om at anvende de samme foranstaltninger som Fællesskabet blev ligeledes et vigtigt skridt til at opnå ensartede spilleregler.

2.10. Fartøjsovervågningssystem (VMS)

Erfaringer fra tidligere inspektioner har vist, at de nationale myndigheder havde været langsomme til at innovere og udnytte fartøjsovervågningssystemets potentiale på trods af det store antal fiskeriforvaltningsforanstaltninger, der automatisk kan overvåges ved at analysere VMS-data.

Der blev derfor udarbejdet et program til at vurdere medlemsstaternes anvendelse af VMS i genopretningsplanerne for Østersøen og Nordsøen. Alle berørte medlemsstater havde den tekniske og operationelle infrastruktur på plads, selv om ikke alle de nødvendige fartøjer var korrekt udstyret med VMS. Fordelene ved VMS-teknologi blev hovedsageligt anset for et værktøj til taktisk overvågning som opbakning for andre inspektionsaktiviteter, og den blev generelt ikke anvendt som et forvaltningsværktøj i forbindelse med fiskeriindsatsen. Kommissionens inspektører fandt ligeledes en række uoverensstemmelser mellem fangstregistreringsdokumenter og data fra VMS i de fleste medlemsstater, som de nationale myndigheder ikke havde opdaget:

I nogle medlemsstater overholdt fiskerne ikke VMS-forordningerne, hvilket ikke blev fulgt op med effektive sanktioner af de kompetente myndigheder, delvis fordi

der ikke var blevet indført lovbestemmelser om sanktioner. Globalt set udnyttede medlemsstaterne, i det mindste indtil udgangen af 2005, ikke fuldt ud VMS-teknologien til at forvalte fiskeriet.

2.11. Afsætning og sporbarhed

Selv om der var stor forskel mellem medlemsstaterne, fandt Kommissionens inspektører, at medlemsstaterne ikke er særlig villige til at ændre de sædvanlige afsætningsmetoder. Som følge heraf blev gennemførelsen af EU-klassificeringsstandarder ikke prioriteret særlig højt, og disse standarder blev kun anvendt og kontrolleret, når de ikke forstyrrede de lokale operatører og metoder.

Ansvar for kontrollen af sporbarhedsreglerne for fiskevarer var i de fleste medlemsstater spredt ud over forskellige nationale eller regionale myndigheder. Der var ofte overhovedet ingen koordinering mellem disse myndigheder. Forholdene var værre for importerede varer og som følge heraf ankom enorme mængder fiskevarer til Fællesskabet uden nogen som helst angivelse af de grundlæggende obligatoriske oplysninger, såsom oprindelse og fangstområde. Den udbredte anvendelse af lokale handelsbetegnelser, der ikke findes i den officielle nationale fortegnelse, dækkede generelt over salg af undermålerfisk eller ikke indberettede fisk ved anvendelsen af specifikke lokale navne, f.eks. *hvilling* i stedet for kulmule.

3. KONTROLLEN I MEDLEMSSTATERNE

3.1. Årlige rapporter

I overensstemmelse med artikel 35 i kontrolforordningen har medlemsstaterne indsendt årlige rapporter om, hvordan de har anvendt kontrolforordningen. På basis af de årlige rapporter præsenteres der i tabelform i bilaget en sammenfatning af de foreliggende oplysninger om medlemsstaternes kontrolaktiviteter og kontrollens struktur.

Tabellerne beskriver hver medlemsstats fiskeaktivitet efterfulgt af data om inspektionsressourcer og -aktiviteter, fangstregistrering og en liste over de myndigheder, der er beskæftiget med fiskerikontrol. Gennemgangen af medlemsstaternes oplysninger er imidlertid utrolig vanskelig, fordi det næsten er umuligt at foretage rationelle sammenligninger af en række årsager. Oplysningerne indgives ikke i standardiseret form, f.eks. varierede de indgivne rapporters længde fra 1 side (Malta) og til over 100 sider (Spanien), og der er ikke nogen standardliste med oplysninger, der skal gives, eller retningslinjer om deres indhold. De væsentligste mulige konklusioner fremhæves ikke desto mindre nedenfor.

3.1.1. Tilgængelige ressourcer

Udstyr – Generelt kan udstyret i form af patruljeskibe og fly nu anses for at være tilstrækkeligt til opgaven. Ny teknologi, herunder VMS, anvendes nu i langt større udstrækning. Edb anvendes imidlertid sjældent til sit fulde potentiale, og er i en række medlemsstater decideret underudnyttet, også i forbindelse med VMS.

Personale – Menneskelige ressourcer varierer i kvalitet og kvantitet.

Faglige standarder i forbindelse med fiskerikontrol viser ofte tydelige mangler. Uddannelsen er forskellig, og mange inspektører er ikke fuldt kvalificerede til det krævede arbejde, selv om der er sket forbedringer.

I de fleste medlemsstater er fiskeriinspektører involveret i andre opgaver, der ikke har med fiskeri at gøre, eller fiskeriinspektion er blot en af de opgaver, de udfører, og kan være lavt prioriteret. Det er derfor umuligt at sammenligne antallet af inspektionspersonale i tabellerne.

Der har f.eks. i Danmark været en reduktion i antallet af inspektører, men i andre medlemsstater, såsom Irland, Spanien og Det Forenede Kongerige, er personalet helliget kontrol og inspektion blevet forøget. I Italien har en omlægning af inspektørerne sat større fokus på fiskerikontrol. En række medlemsstater har forbedret kvaliteten af deres bestående personale gennem bedre efteruddannelse af inspektører.

3.1.2. *Inspektionsaktiviteter*

Inspektionsintensitet – Hvad en inspektion består af i form af kontrollerede elementer og efter hvilke standarder, de kontrolleres, er ikke defineret ordentligt på trods af Kommissionens tidligere forsøg på at standardisere rapporteringen af inspektioner.

Som nævnt ovenfor udføres nogle inspektioner som en del af andet arbejde, f.eks. sundheds- og/eller sikkerhedskontrol. Registreringen af inspektioner er vilkårlig og ikke harmoniseret på en måde, der ville gøre det muligt at sammenligne resultaterne medlemsstaterne imellem. Som følge heraf kan antallet af inspektioner ikke direkte sammenlignes.

Tilrettelæggelse af inspektioner – Der var stadig mange huller i kontrolaktiviteterne. Havneinspektioner er ofte dårligt tilrettelagt, og nogle af de grundlæggende fangstregistreringsdokumenter indsamles stadig ikke i mange medlemsstater. Transportkontrol forekommer ikke at eksistere visse steder; krydskontrol er langt fra systematisk. Desuden er inspektionsbenchmarkene (f.eks. 20 % inspektion for torske- og kulmulefiskerier) blevet nået i adskillige tilfælde.

Strategier – De høje håndhævelsesomkostninger i forhold til værdien af fiskefangster er en barriere for effektiv kontrol. Anvendelsen af tilgængelige ressourcer til fiskerikontrol kunne forbedres ved at afsætte en større andel til kontrolforanstaltninger, der behandler de største risici for at modvirke målene med FFP. En bedre anvendelse af veldefinerede risikobaserede strategier kunne øge kontrolressourcernes effektivitet. Der mangler imidlertid en reel strategi i de fleste medlemsstater, selv om nogle få allerede er i gang med at analysere overensstemmelsesrisikoen og anvende det til at tildele ressourcer og planlægge inspektioner.

De begrænsede tilgængelige ressourcer anvendes således ikke mest effektivt. Det er særlig indlysende i forbindelse med de fiskerier, der er omfattet af genopretningsplaner. I en række tilfælde er flaskehalsen ved effektiv kontrol antallet af de inspektioner, der foretages på et landingssted. I denne forbindelse kunne det være mere omkostningseffektivt at overføre kontrol på havet til kontrol af landinger.

Samarbejde mellem medlemsstater – Der kan ses positive resultater af den internationale koordinering af inspektører. Operation SHARK i Nordsøen, hvor adskillige medlemsstater arbejdede sammen og tidstro for at forhindre overtrædere i at undgå detektion ved at gemme sig i en anden medlemsstats vande, har resulteret i en række vellykkede retsforfølgelser. Arbejdsgruppen for pelagiske fisk har resulteret i væsentlige forbedringer i overvågning og kontrol og har givet gennemsigtighed mellem medlemsstaterne og nogle tredjelande.

3.2. Manglende overensstemmelse og sanktioner

Overtrædelsesreglerne i FFP er en risiko, som nogle fiskere kan være rede til at tage i betragtning af den ringe risiko for afsløring af overtrædelser eller anvendelsen af tilstrækkeligt prohibitive sanktioner. Som det kan ses i meddelelserne om alvorlige overtrædelser, er de fleste straffe, der gives overtræderne, utilstrækkelige til at have en reel afskrækkende virkning. Statistisk i hele Fællesskabet udgjorde de betalte straffebeløb i 2003 og 2004 groft set 0,4 %⁵ og 0,2 %⁶ af værdien af fiskelandinger i henholdsvis 2002 og 2003; forskellene mellem medlemsstaterne imellem var imidlertid påfaldende. Bortset fra to af de medlemsstater, hvor vurderingerne blev foretaget, er der stadig en udbredt mangel på forståelsen af forholdet mellem overensstemmelsesrisikoen, inspektioner og virkningen af opfølgning, herunder sanktioner.

3.3. Overordnede resultater, hvad angår overensstemmelse med FFP-regler

Positive udviklinger – Medlemsstaterne har, både på regeringsniveau og i dele af fiskerisektoren selv, anerkendt de problemer, der opstår på grund af manglende overensstemmelse, den heraf følgende skade på fiskebestande og mangelen på økonomisk og social stabilitet. Kommissionen har været et led i denne proces ved at tilskynde til overensstemmelse, ved at skabe større gennemsigtighed og fremme internationalt samarbejde og, i mere ekstreme tilfælde, ved at anvende den afskrækkende virkning af overtrædelsesprocedurer ved Den Europæiske Domstol. Et særlig godt resultat har været de forbedringer, der er sket i overvågning og kontrol af pelagiske fiskerier og, om end i ringere omfang, medlemsstaternes anerkendelse af, at det ikke er lykkedes dem effektivt at kontrollere landingerne af tredjelandes fiskefartøjer, og at de erkender, at de bliver nødt til at forbedre deres håndhævelsessystem på dette område.

Væsentlige mangler – Overensstemmelsen med de vigtigste regler i FFP er stadig ringe i mange fiskerier.

Kvoter – Overensstemmelse med de samlede tilladte fangstmængder ("TAC") og kvoter er stadig et af de store problemer i FFP. Disse problemer og de tilknyttede kontrolaspekter føles sandsynligvis mere akut, når der træffes beslutning om væsentlige reduktioner i kvoter for at imødekomme behovet for en drastisk reduktion i fiskeridødeligheden. Uregistrerede og fejlrapporterede landinger underminerer i nogle tilfælde i alvorlig grad forvaltningen af TAC og kvoter. Fiskerividenskabsfolk er tvunget til at foretage skøn over "reelle" fangster, fordi de officielle tal ikke anses

⁵ KOM(2005) 207 af 30.5.2005.

⁶ KOM(2006) 387 af 14.7.2006.

for pålidelige i nogle medlemsstater. Den indberettede fangst af sydlig kulmule var f.eks. på 5 549 tons, men videnskabsfolk anvendte tallet 6 810 tons. For torsk i Det Irske Hav var den indberettede fangst på 2 700 tons, medens skønnet var på 4 420 tons. Tilsvarende eksempler findes for andre områder (Nordsøen, Østersøen ...).

Indsatsen – Kontrol af fiskeriindsatsen, der skulle være et supplement til kvoterne, synes at være gennemført på en måde, der har mindst mulig virkning for det faktiske fiskeri. Der er ikke noget bevis for, at reduktionen i fiskeriindsatsen har kompenseret for overkapacitet i flåden, selv når der tages hensyn til virkningen af oplægningsordninger. VMS er ikke blevet anvendt effektivt til at overvåge fiskeriindsatsen, så den mulighed kan siges at være gået tabt.

Tekniske foranstaltninger – Der landes stadig betydelige mængder undermålsfisk, især i Sydeuropa, hvor der stadig anvendes forbudt udstyr (drivgarn), og i de nordlige farvande er anvendelsen af indvendige fangstposer (for at tilbageholde mindre fisk) endnu ikke udryddet.

4. KONKLUSIONER OG HENSTILLINGER

4.1. Rapportens fremtid

Der har været betydelige vanskeligheder med at udarbejde denne rapport, fordi der mangler et standardrapporteringsformat fra medlemsstaterne, og især mangler der en standarddefinition af en fiskeriinspektion for at sikre sammenlignelige statistikker. Sammen med bestræbelserne på at forbedre meddelelsen om alvorlige overtrædelser overvejer Kommissionen at opregne de væsentligste krav til en fiskeriinspektion, før den kan medtages i kontrolstatistikker, og at standardisere formatet af de årlige rapporter, som medlemsstaterne skal udarbejde.

Kommissionen har indledt en høring af nationale myndigheder og relevante interesseparter om rapportens fremtidige format med henblik på inden udgangen af 2007 at nå til enighed om standardiserede aspekter af inspektioner, der kan medtages i de næste årlige rapporter.

Det kunne også overvejes at lade medlemsstaterne offentliggøre deres kontrolstatistikker på internettet.

4.2. Højtprioriterede opgaver med henblik på forbedret håndhævelse og overensstemmelse

De højtprioriterede opgaver nu er kort:

- Sikre fuldstændig anvendelse af gældende reguleringsværktøjer – f.eks. modtagelse af de grundlæggende fangstregistreringsdokumenter, krydskontrol, VMS og anvendelse af transportkontrol
- Afsætte bedre uddannet personale til fiskerikontrol
- Indføre en systematisk uddannelse af inspektører

- Udbygge samarbejdet og koordineringen mellem medlemsstater og i medlemsstaterne på alle niveauer
- Forbedre sanktionssystemerne således at de bedre afspejler arten og alvorligheden af overtrædelserne. Sanktionerne skal være tilstrækkeligt prohibitive og unddrage de ansvarlige for enhver økonomisk fordel, der måtte opstå ved en overtrædelse
- Styrke midlerne, der er helliget kontrollen af landinger fra fartøjer, der fisker uden for Fællesskabets farvande
- Så hurtigt som muligt anvende ny teknologi, såsom den elektroniske logbog, for at forbedre informationsstrømmen.

EF-fiskerikontrolagenturet vil få en altafgørende rolle at spille i disse henseender og i mange andre spørgsmål, der er nævnt i denne rapport.

Der må og skal indføres en harmoniseret og forenklet rapportering om fiskerikontrol på fællesskabsplan.